

Стара майко, тебе хвалимъ,
Тебе хвалимъ Божа славимъ,
Нека Богъ ти здраве дава
И никога незабрава!

Стара майко, Коладе ле! (2)

За момата даръ гответе
И сандъка ѝ пълнете
Все съ чеизи най-отбрани,
Съ гринни вити и колани!

Стара майко, Коладе ле! (2)

Баба Цана. — Благодаря ви, момчета!

Стананикътъ. — Тоя нашъ братъ (*Сочи къмъ Панчо*) добре се отнесе съ насъ... Ядеше и пиеше съ дребна свидна челядъ, съ мила майка и старъ бащаца... Като ни чу, подскочи... Бъклица съ вино наточи, поднесе ни я да приемъ и съ кравай ни дари... Прѣзъ тазъ година да го найдатъ на пълна софра, на високъ чардакъ сложена, отъ десетъ села калески съ писани бъклици: млади булки да вѣнчава, дребни дѣца да кръщава! Аминъ, другари!

Коледаритѣ. — Аминъ!

Стананикътъ. — Тоя нашъ брагъ е съ малки дѣца... Да растътъ и порастътъ... Юнаци да станатъ... Царство да бранятъ... Братя отъ черна робия да отървратъ... Тия синковци невѣсти да доведатъ на стара майка отмѣна... А дѣщерята, като фиданка въ градина що е, левентъ юнакъ да найде, злато да нѣма, злато да струва!... Аминъ, другари!

Коледаритѣ. — Аминъ!

Панчо. — Много, много... Не съмъ го заслужилъ... Дайте ябълкитѣ, орѣхитѣ, сливитѣ, сланината... (*Трохоберътъ прибира всичко*).

Трохоберътъ. — Още... още, ако има. Торбата е... на (*Показва я*) безъ дъно...

Единъ отъ коледаритѣ. — Мяу, мяу... (*Мяче. Смъхъ*).

Другъ отъ коледаритѣ. — Ау, ау, ау... (*Лае. Смъхъ*).

Трети отъ коледаритѣ. — У-уу, у-уу... (*Реве като магаре. Обицъ смъхъ*).

Дѣдо Стайко. — За кърмачето...

Стананикътъ. — За юначето въ люлката...

Коледаритѣ. — (*Пъятъ*):

Спи, дѣтенце, да порастнешъ,
Да порастнешъ и израстнешъ
Стройно, пъргаво, напето,
Като слънце подъ небето
Погледътъ ти нека свѣти...
Ще поведешъ храбри чети,
Все комити — башъ юнаци,
Въ китни гори — по шумаци,

Днесъ си съ внуци обградена,
Мила, рада и засмѣна,
Сватби чакатъ тебе чести —
Хръсими снахи — невѣсти!

Стара майко, Коладе ле! (2)

За момата даръ гответе
И сандъка ѝ пълнете
Все съ чеизи най-отбрани,
Съ гринни вити и колани!

Стара майко, Коладе ле! (2)

Баба Цана. — Благодаря ви, момчета!

Стананикътъ. — Тоя нашъ братъ (*Сочи къмъ Панчо*) добре се отнесе съ насъ... Ядеше и пиеше съ дребна свидна челядъ, съ мила майка и старъ бащаца... Като ни чу, подскочи... Бъклица съ вино наточи, поднесе ни я да приемъ и съ кравай ни дари... Прѣзъ тазъ година да го найдатъ на пълна софра, на високъ чардакъ сложена, отъ десетъ села калески съ писани бъклици: млади булки да вѣнчава, дребни дѣца да кръщава! Аминъ, другари!

Коледаритѣ. — Аминъ!

Стананикътъ. — Тоя нашъ брагъ е съ малки дѣца... Да растътъ и порастътъ... Юнаци да станатъ... Царство да бранятъ... Братя отъ черна робия да отървратъ... Тия синковци невѣсти да доведатъ на стара майка отмѣна... А дѣщерята, като фиданка въ градина що е, левентъ юнакъ да найде, злато да нѣма, злато да струва!... Аминъ, другари!

Коледаритѣ. — Аминъ!

Панчо. — Много, много... Не съмъ го заслужилъ... Дайте ябълкитѣ, орѣхитѣ, сливитѣ, сланината... (*Трохоберътъ прибира всичко*).

Трохоберътъ. — Още... още, ако има. Торбата е... на (*Показва я*) безъ дъно...

Единъ отъ коледаритѣ. — Мяу, мяу... (*Мяче. Смъхъ*).

Другъ отъ коледаритѣ. — Ау, ау, ау... (*Лае. Смъхъ*).

Трети отъ коледаритѣ. — У-уу, у-уу... (*Реве като магаре. Обицъ смъхъ*).

Дѣдо Стайко. — За кърмачето...

Стананикътъ. — За юначето въ люлката...

Коледаритѣ. — (*Пъятъ*):

Да избавяятъ роби черни
Отъ душмани зли, невѣрни...
Майка ти кърми те съ мяко
Та да станешъ храбро, яко,
Тя духътъ калити съ пѣсни
Най-отбрани и чудесни!
Спи, дѣтенце, коледарче,
Най-малкото намъ другарче!